

روز جهانی مبارزه برای حقوق زنان

زن افغانستان؛ نیمه آسمان، طوفان در کمین استبداد!

هشتم مارچ، روز گل و پیام‌های تزئینی نیست؛ روز افشای ریشه‌های ستم و اعلام ایستادگی تاریخی است. در افغانستان زیر چکمه ارتجاع، زن تنها محروم نشده است؛ او عمداً به زنجیر کشیده شده است. چرا؟ زیرا نظام حاکم می‌داند که آزادی زن، آغاز فروپاشی پایه‌های قدرت اوست. ستم بر زن، مسئله‌ای فردی یا فرهنگی نیست؛ بلکه ستون نگهدارنده نظامی است که بر جهل، ترس و انقیاد بنا شده است.

حاکمیتی که از آموزش دختران هراس دارد، از آگاهی می‌ترسد؛ حاکمیتی که کار زن را ممنوع می‌کند، از استقلال اقتصادی وحشت دارد؛ و حاکمیتی که صدای زن را خاموش می‌خواهد، از نیروی تاریخ بیمناک است. اما تاریخ هرگز در برابر ترس عقب‌نشینی نکرده است.

زن افغانستانی قرن‌ها در زمین‌های دهقانی رنج کشیده، در کارگاه‌ها عرق ریخته و در خانه‌ها تولید اجتماعی را بازتولید کرده است. او در دل جنگ‌ها و مهاجرت‌ها، بقا را ممکن ساخته است؛ هرگز حاشیه نبوده، بلکه قلب تپنده جامعه بوده است. امروز، همان نیروی خاموش‌شده، به نیروی تعیین‌کننده تغییر بدل خواهد شد. آنان می‌خواهند زن را در تاریکی نگه دارند، زیرا تاریکی شرط بقای ساختارهای پوسیده فئودالی و سرمایه‌داری وابسته است. آن‌ها می‌دانند که اگر زن بیاموزد، اگر زن سازمان یابد و اگر زن مستقل شود، دیوارهای کهنه فرو خواهد ریخت. به همین دلیل مکتب را می‌بندند، کار را ممنوع می‌کنند و نفس‌کشیدن را محدود می‌سازند؛ اما هیچ دیواری در برابر آگاهی پایداری نخواهد کرد.

خانه‌ها باید به سنگر دانش بدل شوند. هر کتاب، سلاحی است و هر حلقه آموزشی، سنگری برای مقاومت. هر تعاونی کوچک، ضربه‌ای بر وابستگی اقتصادی است و هر زن آگاه، هسته‌ای از انقلاب. رهایی زن، صدقه قدرت نیست؛ محصول مبارزه، سازمان‌یابی و پیکار مداوم است. تا زمانی که مناسبات کهنه مالکیت، انحصار سیاسی و ساختارهای ارباب‌سالار پابرجا باشند، زن در زنجیر خواهد ماند. بنابراین، مبارزه برای زن، مبارزه برای دگرگونی بنیادین جامعه است.

زنان کارگر و دهقان! شما تنها قربانیان این نظم نیستید، بلکه نیرویی هستید که می‌توانید آن را درهم بشکنید. تاریخ نشان داده است هرگاه زنان به‌طور سازمان‌یافته وارد میدان شده‌اند، توازن قوا تغییر کرده است. آینده افغانستان نه در قصرهای استبداد، بلکه در دست‌های پینه‌بسته و ذهن‌های بیدار شما شکل خواهد گرفت. فرهنگ سکوت باید درهم شکسته شود؛ ترس باید جای خود را به آگاهی، وابستگی به استقلال و انفعال به سازمان‌یابی بدهد.

هشتم مارچ، روز تعهد دوباره است: تعهد به مبارزه پیگیر، تعهد به تشکیلات، تعهد به آگاهی طبقاتی و تعهد به جامعه‌ای که در آن زن نه سایه، بلکه سازنده تاریخ باشد. هیچ استبدادی ابدی نیست و هیچ ارتجاعی شکست‌ناپذیر نیست. نیرویی که نیمی از جامعه را خاموش کند، دیر یا زود زیر وزن همان نیمه فرو خواهد ریخت. زن افغانستانی نیمه آسمان را بر دوش دارد و هنگامی که برخیزد، زمین نیز خواهد لرزید.

پاینده باد همبستگی زنان و مردان زحمتکش!
زنده باد مبارزه برای رهایی کامل زن!
مرگ بر ساختارهای ستمگر و ارتجاعی!

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان